

lede efter de Navne, som først og fremmest burde staa der, Navne, som ere Udtryk for, hvad den danske Kriminalistforening mener, Navne som Torp, Ussing, Gram og Oskar Johansen, Mænd, der i Tale som i Skrift i de senere Tider have vist Interesse for denne Sag og ytret frisindede Meninger. Disse Navne fattes, og det ser ud til, at det er de moderne Jurister, der under Prygleloven optraadte som Ministerens Modstandere. Og selv om der af Ministeriets Modstandere under denne Fejde er en enkelt Mand fra Landstinget, betyder det ikke noget, da han ved alle andre Lejligheder har vist tilstrækkelig lidet Frisind til at kunne tages med og ikke godt har kunnet forbigaaes. Ellers ere disse Modstandere systematisk undgaaede. Ministeren har der ganske vist vist sin Magt, det kan ikke nægtes, men jeg tror dog, at det havde været bedre, hvis Ministeren ikke havde vist en saa smaatskaaren Magtkærlighed som ved denne Lejlighed, noget, der sikkert vil berede Kommissionen Vanskeligheder. Denne Kommission ligner ikke mere den Kommission, man burde have ventet nedsat af et frisindet Ministerium, end en Hestepære — for at bruge den højtærede Konseilspræsidents aandfulde og smagfulde Billede — ligner en god dansk fuldmoden Pære. Det er en Skuffelse for alle frisindede Mennesker. — Men ogsaa paa andre Omraader viser dette Ministerium sig smaaligt og smaatskaaret, endogsaa mere end Højre. Man kunde bebrejde Højre mange Ting, og jeg hører ikke til dem, der ere mindst tilbøjelige til at bebrejde Højre, hvad Højre gjorde, men man kan ikke bebrejde Højre Smaatskaarethed. Der var en vis Storslaaethed, selv i deres Brutalitet. Højre trampede Grundloven under Fødder, de satte sig ud over Forfatningen i det hele taget, naar de blot kunde faa deres Villie frem. Men der var en vis Storslaaethed, en vis Revolutionisme i Højres Optraeden. Det nuværende Ministerium derimod er smaaligt og smaatskaaret. Se nu f. Eks. paa Embedsbesættelserne og paa den Maade, hvorpaa man der gaar frem. Det er særlig den højtærede Justitsminister, der gaar uden om Sagkundskaben, om Sundhedskollegiet, f. Eks. ved Bortgivelse af Apothekerbevillinger. For at nævne en Udnævnelse fra de sidste Dage skal jeg omtale den Maade, hvorpaa Ministeriet er gaaet uden om Universitetet ved Besættelse af den ny Docentpost i Pædagogik. Der ligger dog maaske nogen Pædagogik fra Ministeriets Side deri, at man besætter

denne Plads netop med den paagældende Mand. Det pædagogiske ligger deri, at man viser, hvem der har Magten, og hvorledes al Pædagogiks Grundsætning skulde gaa ud paa at lære Menneskene, hvorledes de bedst komme frem i Verden. Denne Embedsbesættelse indeholder ogsaa et Kursus for visse Medborgere i, hvorledes de bedst komme frem i denne Verden. Men alligevel undrer det mig, at man har haft Mod til uden om de sagkyndiges Mening at besætte denne Post med en saadan Mand, der endda er en af disse Doktorer, som ere saa frygtelig foragtelige og foragtede af Ministeren — en af disse Doktorer, som ikke en Gang kunne kurere en Vorte, men som alligevel have Egenskaber, der have gjort ham skikket til at faa denne Plads.

Dog ikke blot ved sin Smaalighed og Smaatskaarethed paa dette Omraade viser Ministeriet, at det er svagt, men alt, hvad der i Sommerens Løb er fremkommet af Taler fra Ministeriets Side, viser, hvor dette føler sig svagt. Vi have forgæves lyttet efter et aabent og klart Ord, der angav Ministeriets Politik og Taktik. Vi have spurgt om de kongevalgte Opløselighed, men saa svarede Konseilspræsidenten, at det skulde afgøres i Statsraadet. Vi spurgte saa, om Landstinget vilde blive opløst paa den almindelige kommunale Valgretsreform, og Ministeren svarede saa, at det maatte afhænge af, hvad Folketingets Vælgere mene om denne Sag. Saaledes blev der svaret paa et Mødeovre i Vestjylland, og jeg spørger nu, hvad Ministeren mente med disse Ord. Jeg kan ingen Mening forbinde med dem. (*Martin Madsen*: Jeg heller ikke!). Ja, det var der vist flere, der ikke kunde. Selv den højtærede Justitsminister synes mig at have været højst uheldig i denne Sommer. Han har holdt en meget uklog Tale, uklogere, end jeg havde ventet den af Ministeren, der, trods alle sine Fejl, gælder for en meget klog Mand. Jeg tænker her f. Eks. paa den Tilstaelse ved et Møde i Køgekredsen, at der under det forrige Ministerium havde været ikke mindre end 27 Ministerkriser. Han blev straks spurgt af en Mand, der meget godt huskede, at min Kollega, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), havde antydet, at der dog vistnok kunde være en Sprække eller Revne i Ministeriet ved visse Lejligheder for et Aar siden, om, hvorledes dette kunde stemme med Ministerens Udtalelse om de 27 Ministerkriser. „Jo“